

# Flaskan : en händelse ur verkligheten ; med åtta taflor /

Lindström, Johan Gabriel,

81 Bb Br.



nr 111 50  
Nykter  
(800)

# FLASKAN.

EN HÄNDELSE UR VERKLIGHETEN.

Berättad i bunden stil

af

I. G. LINDSTRÖM.

Med åtta tafel.

Pris: 25 öre.

GÖTEBORG. 1863.

Tryckt hos C. Petersen och på dess förlag.



Se Omslagets andra och sista sida.

Denna berättelse om **Flaskan** af en man i arbetarnes led förordas hos det fattiga folkets vänner till spridning bland dem, som i Sverige med hög procent ersätta de millioner Riksdaler, hvilka bränvinets tillverkare och utmånglare gifva i förskott till Stat och Kommuner och hvilka millioner sedan måste till stor del utgå till fängelser och fattigvård. Må **Svenska vettet** en gång bli mäktigare än **Svenska fånigheten!** — ett tillrop till kvarlevande nykterhetsvänner från en gammal medkämpe.

Göteborg 1863.

***P. Wieselgren,***

---

---

# FLASKAN.

EN HÄNDELSE UR VERKLIGHETEN.

Berättad i bunden stil

af

I. G. LINDSTRÖM.

Med åtta tafvor.

---

Uppläst vid Göteborgs Bildnings-Cirkels sammanträde  
den 19:de Mars 1854.

---

GÖTEBORG 1863.

Tryckt hos C. Petersen oeh på dess förlag.



## Taflornas betydelse:

- 1:a taflan: **Början**: Flaskan blir första gången synlig i hemmet; mannen lockar sin hustru att taga sig en "perla".
- 2:a taflan: **Lättjan**: Genom drykenskap har mannen blifvit oförmögen att arbeta; persedlarne blifva pantsatta för att fylla Flaskan.
- 3:je taflan: **Utmätningen**: En utmätning beröfvar familjen största delen af dess bo; mannen tröstar sig vid Flaskan.
- 4:de taflan: **Tiggarfamiljen**: Då mammen icke kan få något arbete, nödsakas barnen tigga på allmän gata, för att få Flaskan fylld.
- 5:te taflan: **Hungersdöden**: Köld, elände och brist döda det yngsta barnet; föräldrarne söka tröst ur Flaskan.
- 6:te taflan: **Husfriden**: Träta, strid och djurisk våldsamtet äro naturliga följder af den fortsatta begifvenheten på Flaskan.
- 7:de taflan: **Mordet**: Mannen dödar i drykenskapen sin hustru med — Flaskan.
- 8:de taflan: **Slutet**: Flaskan har gjort sitt: hon har mördat moder och barn, hon har fört son och dotter i lastens armar och fadren på dårhuset.

## I. Början.

Så huldt två makar i sitt bo  
Hvarann i famnen slöto,  
Och uti frid och sinnesro  
De lifvets glädje njöto;  
Och deras barn till antal tre,  
Så menlöst kring dem jollrade.

Och helsa, trefnad, hjerterro  
Ses dagligt hos dem gästa,  
Och lyckan tyckes hos dem bo  
Och sig alltmer befästa.  
Förnöjsamme vid egen härd,  
I hemmet hade de sin verld.

Då hemkom mannen glad en dag,  
Berättande sin maka,

Att han bekantskap gjort i lag  
Med dryck, som hon bör smaka.  
Han räcker maken glaset, än  
Hon läppjar — blir dock dryckens vän!

Då steg en främling till dem in,  
En gäst, som förr ej kändes,  
Med öga varmt, med glädtig min,  
De dagligt vid den vänjdes.  
Och denna gäst Begäret var —  
Han blef ock dagligt hos dem kvar.

Med hvarje dag intimare  
Han syns sin makt befästa,  
Och dagligt vid måltiderne  
På bord ses flaskan gästa;  
Så oförmärkt han gäster fler  
In i den lugna hyddan ber.

---

I. Början.



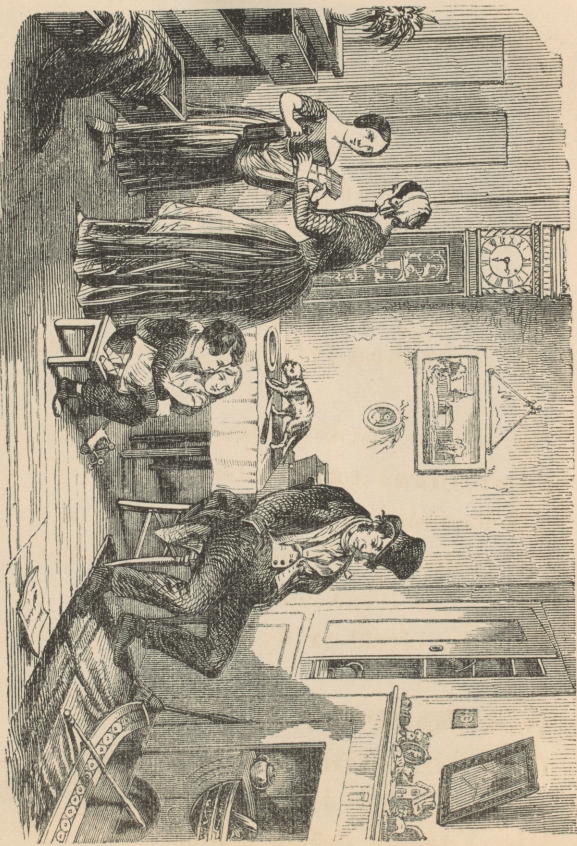


1. 1874.



... ..

II. Lättjan.



## II. Lättjan.

Och främst bland dessa Lättjan står,  
 I hand hon Nöden håller;  
 Begäret likväl mer förmår:  
 Det mannen fjettrad håller;  
 Och hustrun lyder mannens ord:  
 «Håll flaskan fylld jemnt på mitt bord!»

De märkte ej, då gästen kom,  
 Hemfridens engels fasa . . . ,  
 Att han med smärta vände om,  
 Då gästen börjat rasa;  
 O, ve! . . . han måste inom kort  
 Från de olyckliga fly bort.

Dock barnen med sin oskuldsblick  
 (Fast de ej faran fatta),  
 Förmärkte hur den gode gick . . .  
 Straxt bli de sjelfva matta.

Så glada förr de jollrade . . . ,  
 Nu sitta de förstummade.

Med menlös, dock med smärtsam, blick  
 De på sin fader skåda,  
 Som förr så glad kom hem och gick;  
 Dock snart dem allt kan båda,  
 Att faderskänslan flyktad är,  
 Att far ej mer har barnen kär.

Arbeta han ej mer förmår  
 Och penningar ej äger;  
 Till flaskan dock hans trängtan står,  
 Till makan då han säger:  
 «Sätt ut hvad du undvara kan,  
 Att jag mig får en tår för tand!»

Begäret, lättjan, nöden der,  
 Ej kunna mer fördrifvas,  
 Hvar dag allt starkare begär  
 Till flaskan införlifvas,

Krediten den har re'n upphört,  
Ja, flaskan har den rent förstört.

---

### III. Utmätningen.

Då träder in till dem en dag  
En myndig, iskall herre,  
Förkunnande den stränga lag,  
Som gör det onda värre:  
«Utmätning jag verkställa skall,  
Nu måste hän båd' bord och pall!»

Betryckta skåda de uppå,  
Hur möblerna borttagas;  
Försagda arma barnen stå,  
Här hjälper ej det klagas.  
Oblidkeligt nu lagen tar  
Hvad som i deras bo finns kvar.

Ej skonadt blir det **Helga Ord**:  
 Den **Ädla Himla-Stjerna**,  
 Den **Äkta Perlan** på vår jord,  
 Som förr blef sökt så gerna.  
 Sin plats den änn' på bordet har,  
 Men får ej längre stanna kvar.

Det **Bibeln** är, den **Helga Skrift**,  
 Som ensamt kan oss lära  
 Den rätta vägen till vår grift,  
 Vårt samvet' frid beskära  
 Och oss bereda salighet  
 Hos **Herran Gud** i evighet.

Sen deras håg blef vänd ifrån  
 Guds Ord, det rena milda,  
 Kom djefvulen att göra rån  
 Och deras själ förvilda;  
 I deras bröst han boning tog —  
 Allt mer dem i förderfvet drog.



III. Utmåningen.







ÖHL och BRÄNVIN

IV. Tiggarfamiljen.

Och nu i sitt förstörda bo  
 Bekymrade de sitta,  
 Blott flaskan skänker sinnesro,  
 Då de omkring sig titta.  
 All sällhet från dem flyktad är,  
 Till flaskan blott står allt begär.

Och efter nöden jemren kom . . . ,  
 Han tycktes icke heller  
 Ha någon lust att vända om,  
 Ty nu han djerft sig ställer  
 För de olyckliga, de två . . . ,  
 En fasans hild att skåda på.

#### IV. Tiggarfamiljen.

Förskräckta de från hyddan gå,  
 Der bröd ej mera finnes;

På gatan måste nu de små  
Försöka hvad som vinnes.  
De tigga de barmhertige,  
Att någon skärf åt barnen ge.

Hvad barnen af de ömme få,  
De åt sin fader gifva;  
Begäret måste segra då . . . ,  
Så flaskan fylld må blifva.  
Han sig åt krogen nu beger —  
Får flaskan fylld — men intet mer.

De arma barnen bröd knappt få,  
Fastän de dagligt tigga;  
Dock flaskan, den skall påfylld stå,  
Tills far och mor der ligga;  
Och hvarje dag allt svagare  
De ut på bettling sig bege.

## V. Hungersdöden.

**E**lände, jemmer, brist och nöd  
 Så hårdt de arma trycka,  
 De sitta sorgsna, utan bröd,  
 Och tänka på den lycka,  
 Som man i fordna dagar njöt  
 Så fridfullt i hvarandras sköt.

Då vaknar deras samvete  
 Och minnet dem förskräcker,  
 Hågkomsten blifver qväljande  
 Och tillståndet upptäcker  
 För dem, hur blindt de lefvat ha;  
 Men de ur flaskan trösten ta.

Elände, köld och brist på bröd  
 Så hårdt de arma trycka,  
 Dock smärtsammast är barnens nöd:  
 De anse för en lycka,

Att lindrad få sin hungersnöd  
Med någon liten smula bröd.

Då trädde in förbarmande  
Den dystra, sista vännen,  
Som slutar allas lidande,  
Hans namn J alla känner;  
Han minsta barnet tog i famn,  
Eländig, re'n uthungrad hamn.

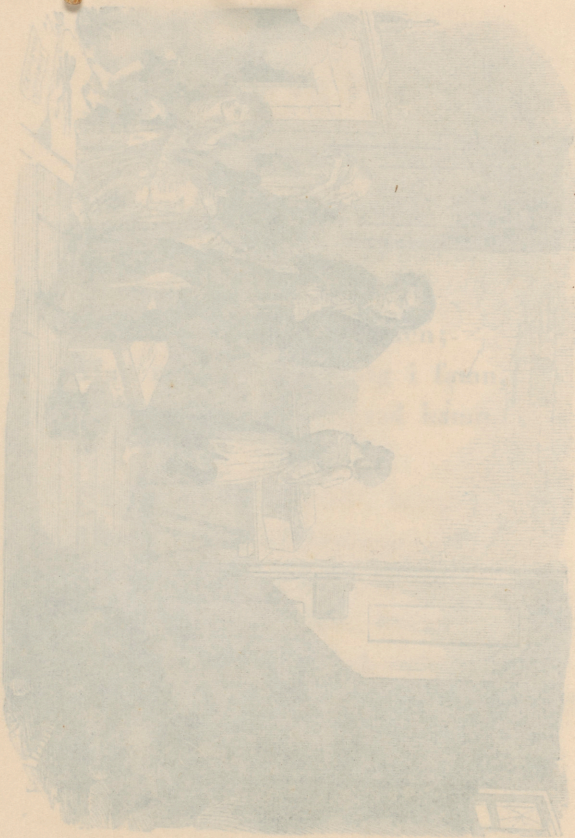
Så hade köld, elände, brist  
Den yngstas lif förhärjat.  
De gråta öfver hvad de mist,  
För hvad som döden bergat  
Från framtida betryck och nöd,  
Men flaskan än blir deras stöd!

---



V. Hungerföden.

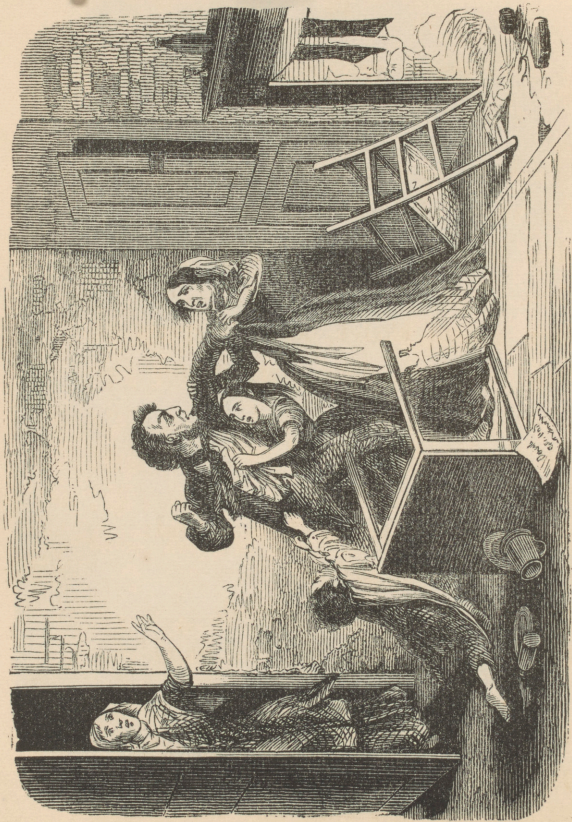
• 1847



Arbets-Timm IV



Och hyad förmå de veta



**VI. Husfriden.**

## VI. Husfriden.

Dock än ej nog har flaskan gjort,  
Än värre skall hon göra . . .  
Hon lugnet kört från deras port!  
Hon äfven skall förstöra  
Den gnista kärlek, som är qvar,  
Och vildheten dess plats intar!

Ja, daglig träta, split och strid  
I deras hem erfares;  
Står flaskan tom är han ej blid:  
I grymhet då utfares,  
När ruset tager öfverhand,  
Han på sin maka då bär hand!

Ej lyssnar han till någon bön,  
Ej tårar mer beveka . . .;  
Men hugg och slag blir makans lön  
Och hvad förmå de veka

Små barnen mot hans våldsamhet,  
Som ej af några gränser vet!

---

## VII. Mordet.

Och så i vildhet han fortfar  
Mot den värnlösa, arma;  
Han henne knuffar, sparkar, drar —  
Hon ber: «Gud sig förbarma!»  
Då fattar han i flaskan tag  
Och dermed ger sin maka slag.

Nu flaskan brast — och makan föll  
Till golfvet liflös neder!  
Dess händer barnet sorgset höll  
Och gråter, ropar, beder:  
«Ack, ömma mor! ack, vakna opp!»  
Men fåfång är dess bön, dess hopp.

---

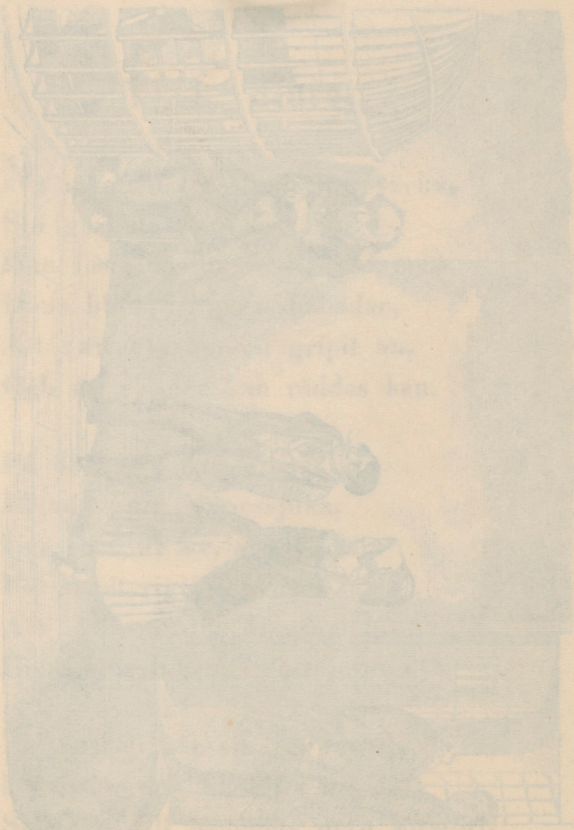


VII. Mordet.

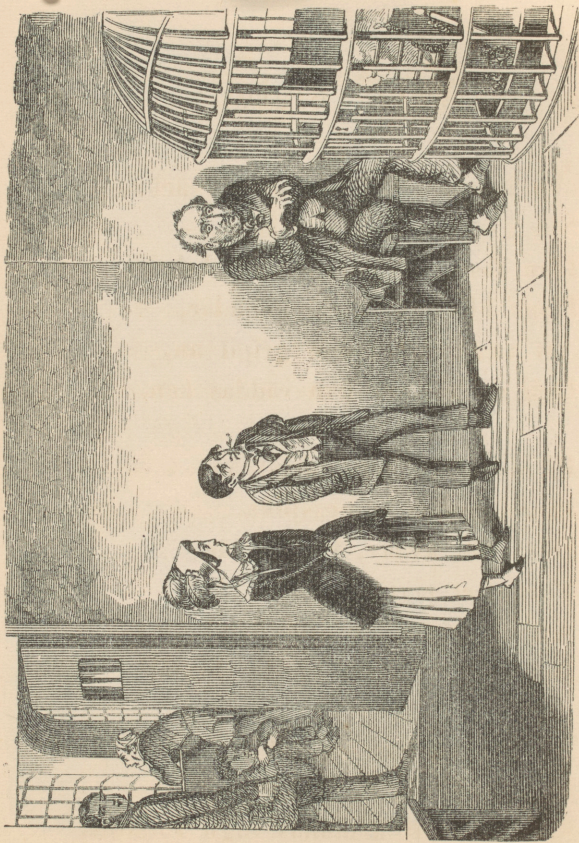
JOBLOK III



Porten biten skördat.



Porten biten skördat.



VIII. Slutet.

## VIII. Slutet.

**N**u mannen till besinning väcks,  
 Sin gerning han beskådar —  
 Han fasar, bäfvar och förskräcks,  
 Hans blick allt re'n bebådar,  
 Att vanvett honom gripit an,  
 Och nu ej mer han räddas kan.

På dårhuset han inhyst är  
 Bland andra sinnessjuka,  
 Deraf du arme, svage lär:  
 Förnuftet riktigt bruka,  
 Att ej begär får öfverhand —  
 Det sätter hjertat blott i brand!

Nu flaskan har sin rôl utfört,  
 Hon mor och barn ha mördat;  
 Sen hon allt hemmets lugn förstört,  
 Förtärt, hvad fliten skördat,

Samt barnen uti lastens sköt  
Hon drifvit ut — hon förr ej slöt!

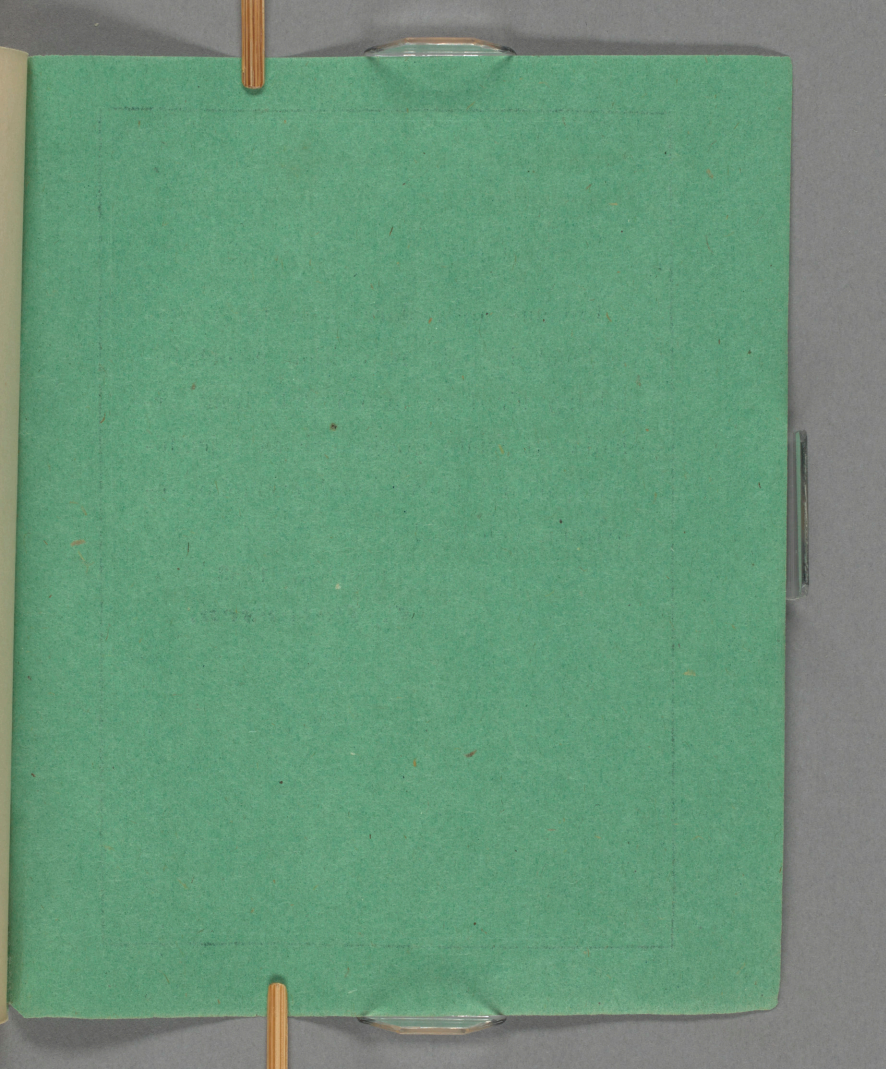
\*

\*

\*

I ämnesvenner, som ännu  
Blott måttligt fukten strupen,  
Hvem vet hur snart de sex bland sju  
Bli slafvar utaf supen —  
Derför tag afsked re'n i dag:  
Den dryck är stark och du är svag!





Prenumerantsamlare, som till under-  
tecknad insända requisition å och be-  
talning för 4 ex. med 1 R:dr R:mt, er-  
hålla ett femte gratis, och så i jemfö-  
relse, då ett större antal exemplar re-  
qvireras och betalas.

Göteborg 1863.

**C. Petersen.**

---

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

# TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

